

ב"ה

רצוננו לראות את מלכנו

ג' תמוז התשכ"א
שבת קדש | פרשת קרח

אנו, תלמידי "רשת אהלי יוסף יצחק"
בארץ הקדש, מאמינים ובטוחים
ש"הנה הנה משיח בא", ומבקשים
וזועקים, "עד מתי?!"

נתאמץ ככל יכלתנו, כל אחד בביתו
וכלנו יחד, להוסיף בתורה ומעשים
טובים, ולהאיר את העולם, עד שנזכה
לגאולה, ונראה את הרבי שלנו בראשנו,
והוא יגאלנו."

ברובים מכדינים ומצוים על 'המשפחה הפולנית' להתלוות אליהם.

חקירתו של ר' מנדל נמשכת כשלושה חדשים והיא מלווה ענניים קשים. ר' מנדל
אינו נשבר ושומר על רוח איתנה ועל גאווה יהודית וחסידיית במשך כל החקירה.
"זהו זה", זורק אליו החוקר בחיוך ארסי, "עכשו אתה בידינו". ר' מנדל מביט
בחוקר בבוז ועונה: "לא מכוונכם נאסרתי ולא בהסכמתכם אשחרר".

לכל ארך החקירה נוקט ר' מנדל קו טעון אחיד: "איני יכול לחיות בלעדי רבי. כל
מה שעשיתי היה אך ורק כדי להגיע אליו. הרבי גרש על ידכם ונמצא באמריקה,
על-כן מרחח הייתי לברוך לשם. אלו הייתי באמריקה והרבי כאן, הייתי עושה את
הדרך משם לפה". החוקרים אינם משתכנעים מהטעון המקורי.

בערב ל"ג בעומר תש"ז מובא ר' מנדל לפני 'טרויקה' (בית-דין שדה בהרכב של
שלושה 'שופטים') ונדון בו-במקום לשמונה שנות מאסר וגלות בסיביר, בצרוף
עבודה 'מתקנת'.

הידיעה המעציבה על תפיסתו ברגע האחרון של ר' מנדל מגיעה אל בני
משפחתו, שהקדימו לצאת מרוסיה וקעת הם בלונדון. ר' מנדל, שלכל ארך
החקירות חשב רק על דבר אחד – איך להפגש מלומד דברים שעלולים לחשוף
דמויות נוספות ברשת ההברקה ולסכן יהודים אחרים – מתפנה רק עתה, בגמר
החקירה, להרהר במצבו העגום.

געגועיו אל הרבי בוערים בלב. הוא חייב להכנס אל הרבי ל'יחידות'. אך מה
עושים? הוא כאן והרבי שם!...

לפתע נזכר ר' מנדל בדברים ששמע פעם מהרבי בעצמו: "כל אלה (הנמצאים
ברוסיה ובמסור במאסר) שיתעצמו במחשבה עלי – אתעצם במחשבה עליהם".
וכך הוא אמן עושה. עומד לו ר' מנדל בקרן-זווית בתאו האפל, עוצם את עיניו
ובמחשבתו הוא כאילו עומד עכשו מול פני הקדש של הרבי ב'יחידות'. וכה,
כשעיניו עצומות ונכשו עטופת דבקות ברבי, 'מספר' ר' מנדל לרבי על מצבו.

באותו יום עצמו – ערב ל"ג בעומר – מקבלת משפחתו בלונדון מברק מניו-יורק
הנושא את שמו של ר' מנדל ובו שתי מלים: "המברק התקבל". בני המשפחה
מפתעים. הם אינם מבינים לאיזה מברק הרבי מתכוון. לרגע עולה במוחם
המחשבה המשעשעת כי אולי בכל-זאת הצליח ר' מנדל להערים על כלם ויצא
מחוט לרוסיה ומשם שלח מברק אל הרבי. אך כעבר זמן נודע בברור כי ר' מנדל
נשפט ונשלח לשמונה שנות מאסר וגלות. מברקו של הרבי נותר בגדר חידה.

רק כעבר שנים רבות, בשנת תשכ"ד, לאחר שרצה את כל שנות גלותו והצליח
לצאת מרוסיה, פגש ר' מנדל את בני משפחתו. אז-אז הוא מספר להם על
ה'יחידות' המיוחדת שחווה באותו יום עצמו שבו נתקבל מברק התשובה של
הרבי. החידה נפתרה!...

כָּאן אַהרן יְכַוֵּן לְכַתֵּב לְרַבִּי, וּבְכָל נושא.

לפנינו ספור על מכתב לא שגרתית ש"נכתב" בדרך לא שגרתית...

פ"נ במחשבה

הימים ימי מלחמת העולם השנייה. אלפי פליטים יהודים, ובהם המוני חסידים חב"ד, בורחים ממרכז רוסיה ומפולין העשונה ומוצאים מקלט זמני בטשקנט ובסמרקנד. ר' מנדל פוטרבס, אברהם נמרץ כבן שלושים וחמש, מחסידיו הנאמנים של האדמו"ר רבי יוסף יצחק שניאורסון מליובאוויטש (הרי"צ), מתמסר, עם חסידים נוספים, להקים מערכת חנוך לצעירים הרבים מקרב הפליטים.

ר' מנדל, יתום מלדה, הנושא את שם אביו, נחן בחוש מפתח במיוחד לאהבת הזולת. איש ממלח ובעל תחבולות, מוצא פתרון לכל בעיה. בחושו המסקרי הוא רוקם כמה עסקות מצלחות, שאת פרותיהן הוא מעביר הישר למערכת החנוך שהוא מפעיל ולעזרת משפחות נזקקות.

המלחמה תמה. שלטונות רוסיה מאפשרים לפליטים מפולין לשוב לארצם. יהודי רוסיה מבקשים לנצל פרצה זו כדי לצאת מגבולות המדינה הטוטליטרית. מקצתם נהפכים ל'בנים' ו'בנות' של הפליטים האמתיים. אחרים מזיפים תעודות אזהרות פולניות. הבריחה בפעל מתנהלת דרך מעבר הגבול בלבוב (למברג). גם כאן ידו של ר' מנדל בוחשת בקדרה והוא נמנה עם ראשי המערכת העוסקת בזיוף התעודות והבריחה.

בא' בטבת תש"ז עוזב ה'אשאלון' (מסע ברפכת משא) הגדול האחרון את לבוב, ועליו כמאתים משפחות של חסידים. מיד לאחר מכן פותחת הבולשת הסובייטית במצוד נרחב אחר החסידים שנשארו בלבוב ואחרי אלה מהם שהצליחו לברח לערים אחרות.

ר' מנדל הוא מהיחידים שנשארו בלבוב וטרם נתפס. כעת, לאחר שסייע לרבים אחרים לצאת מהמדינה, הוא מצטיד בדרךכון פולני מזויף. במחצית השנייה של חדרש שבט הוא עולה על רפכת נוסעים רגילה היוצאת לפולין. עמו משפחת חסידים נוספת ושלושה 'בנים' – בחורי ישיבה – שהצמדו לה.

באמצע הדרך, לא הרחק מנקדת הגבול שליד העירה פרימישלן, עולים לקרון אנשים לבושי בגדים אזהריים. "הם חולמים חלומות טובים", פולט אחד מהם, כשהוא מסמן לעבר 'משפחת' החסידים. אחד ה'בנים' שומע את הדברים ולא מיחס להם חשיבות. אך כשהרפכת עוצרת בתחנת פרימישלן, מתבררת כונתם. משני עברי הקרון מתפרצים חילים חמושים

אחת מדרכי ההתקשרות לרבי, נשיא הדור, היא הפתיחה אליו.

בסחת ההכרזות כותב הרבי:

"בכל עת הנוי שבע רצון לדעת מהנעשה עם אנשי שלומנו יחיו, כי אם הידיעות טובות – אזי גורם זה קורת רוח ושמחה, וגם אם חס ושלום להפך, על כל פנים זה גופא – העמידה בקשור מכתבים – מחזק, ומקטין את רגש הבדידות ונמיכת הרוח.

וידוע המבאר בכמה ספרים, שאף אם אי אפשר לעזר בגשמיות, הרי על כל פנים מחשבה טובה ואחולים טובים של אחד מישראל לחברו – ענין הוא".

(כ"ח מנחם אב תש"י)

נתי כותבים לרבי? על מה? מדוע?

אי מתאים שכתב לרבי? איך?

את כל התשובות, מקבלים בעזרת השם תלמידי "רשת אהלי יוסף יצחק", במהלך למוד מיוחד לרגל היום הקדוש ג' בתמוז.

